

Oecumenische Janskerkgemeente Utrecht - 12 april – Paasmorgen

Cyclus: Inkeer en omkeer

Thema: Verschijnen

Voorganger: Kees van der Zwaard

Lezing: Marcus 16: 5 - 15

Kyrie

Stil ligt de tuin rondom het open graf
Waar zich de Heer voor ons verloren gaf
Vrouwen en vrienden gaan rouwend in het zwart
Zwaar als een steen weegt droefheid op hun hart.
Hoop is vervlogen en vriendschap weggevlucht.
Alles wat leeft, ja heel de schepping zucht.

Drie dagen is zijn stem niet meer gehoord.
Ademloos wacht de wereld op het woord.
Waar is de God die hemel en aarde schiep?
Waar is zijn Zoon die ons bij name riep?
Waarom verlaat Hij nu wat zijn hand begon?
Duisternis overmant het licht der zon.

Eeuwige, uw gerechtigheid is groot.
Wek uw Gezalfde, wek Hem uit de dood.
Mogen wij hopen dat bij de dageraad
wij Hem herkennen als Hij voor ons staat?

Wordt dan uw hemelse vrederijk gesticht
hier op de aarde in het morgenlicht.

Joke Ribbers



Lee Bontecou, *Zonder titel*

Overdenking

Geliefde mensen

We zijn veertig dagen en zeven zondagen onderweg.

Veertig dagen woestijn.

Zeven pleisterplaatsen.

We begonnen op aswoensdag.

Die viering raakte mij diep.

Ik had ooit één keer een askruisje ontvangen, hier in de Janskerk.

En nu zou ik die askruisjes op jullie voorhoofden gaan zetten.

Ik wist zeker: dat kan ik alleen maar doen, als ik zelf eerst getekend word

Stof ben ik.

Jullie kwamen.

In een rij.

Een man, een kop groter dan ik – ik kon er nauwelijks bij.

Een oude dame, die haar witte haar opzij deed,

waardoor haar rimpels zichtbaar werden.

Een kind, stil en verwachtingsvol 'wat is dit?'

Een snelle jongen, die mij er op de 100 meter sprint zo uitloopt

– hij stond stil en boog.

Een stralende vrouw, blakend.

Toch boog ze haar hoofd als een bloem, die weet dat ze kan knakken.

Een zwangere vrouw – haar hoefde ik niks te vertellen over kwetsbaarheid.

Jullie bleven komen.

Mensen.

Stof der aarde.

Wees gezegend – zei ik.

Zo gingen we op weg.

We hoorden psalm 32:

*er wordt verteld
dat als de weg van ontrouw
de afslag van vergeving neemt
dat daar geluk gevonden wordt*

*er is gezegd
dat waar het spoor van bedrog
zich recht laat leggen
dat daar geen schuld meer telt*

*er is gezegd:
mens, kom naar buiten
uit je graf
uit alles wat je zwaar omsluit en vasthoudt in het donker*

Maar wat hoorden we eigenlijk?

Een paar weken later waren we het weer kwijt.

We riepen met de stem van Theo: 'Heer, ontferm U'

*Ik ben bang.
Ik vraag me af of dit wel goed komt.
Ik ben onzeker.
Ik ben sprakeloos.
Ik weet niet hoe ik door de tijd heen moet komen.
Ik ben benauwd voor wat me bedreigt.
Ik voel me nietig.
Zoals Jesaja zegt: 'Stof ben ik. Gras dat verdort.'*

Zo gingen we door tot afgelopen nacht.

Waarin we drie vrouwen volgden
leerlingen van Jezus
geraakt door zijn stem
gezien door zijn ogen
gelovig door zijn geloof
hoopvol door zijn hoop
liefdevol door zijn liefde

verward door zijn weg
verbijsterd door zijn dood
verdrietig bij zijn graf van voorbij

dat is onze werkelijke crisis
we zijn nietig, stof, gras dat verdort, een bloem die knakt

we kijken met grote ogen in het zwarte gat
bange ogen
boze ogen
teleurgestelde ogen
verdrietige ogen
hoe we ook kijken – we zien niets
en we verwachten ook niets
geen verrassing
geen goede afloop

het is crisis

*

wat de vrouwen en ook wij niet gehoord hebben
is het antwoord van Jezus op de vraag van de hogepriester:
'Bent u de Gezalfde, de zoon van de Gezegende?'

'Bent u de Gezalfde, de zoon van de Gezegende?'
'Ik ben het.'

aan het eindpunt van zijn weg zegt Jezus: ik ben gezalfd
oog in oog met zijn dood weet hij: ik ben gezegend
hier in dit stervend bestaan ben ik geliefd
hier, in mijn hulpeloosheid, is God
nu, in mijn machteloosheid, is God

en daar gebeurt het wonder
daar en dan

in dat zwarte gat
verschijnt licht
alsof het zwarte gat de pupil wordt in een groot oog

in het graf
klinkt een stem:
'hij is niet hier
hij is verrezen'

de doodse stilte wordt doorbroken

ga terug naar het begin
ga terug naar Galilea
daar zul je hem zien

ga terug naar het begin

en dan gebeurt er iets bijzonders
de vrouwen, die afgelopen nacht nog vluchtten
vol angst en schrik
die gaan terug

en het verhaal gaat wonderlijk verder
dit ongelooflijke verhaal
over deze mens, deze gekruisigde
gaat de wereld in

deze bizarre weg, deze kruisweg
gaat niet alleen terug tot Galilea
maar loopt over de hele aarde
tot in Utrecht, tot deze plek

hier in de Janskerk horen we vandaag opnieuw
die zelfde woorden:
ga terug naar waar je begon
ga terug
zoals in een labirint
ga terug en begin opnieuw

voor onze reis in deze veertigdagentijd betekent dat:
ga terug naar Aswoensdag
met al je ervaring van de afgelopen weken

met je angst
en je vriendschap

met je verbondenheid
en je eenzaamheid

met je quarantaine
en je creativiteit

in leven
en in sterven

reis weer langs psalm 32
hoor opnieuw wat daar klinkt:

*dat als de weg van ontrouw
de afslag van vergeving neemt
dat daar geluk gevonden wordt*

*dat waar het spoor van bedrog
zich recht laat leggen
dat daar geen schuld meer telt*

*mens, kom naar buiten
uit je graf
uit alles wat je zwaar omsluit en vasthoudt in het donker*

leef geliefd
wees gezegend

Vrees niet

In de vroegte was het.
Zwijgzaam en met lemen voeten
gingen ze op weg
doorheen de oeverloze leegte.
In hun hart de volheid van weleer.

Maar de dag
brak als een klaproos open.
Licht kwam hen
voorzichtig tegemoet.
In de nevels van hun vragen stond Hij aan hun zijde
- Hij die dood was -
en de boodschap 'vrees niet'
werd een mantel om hen heen.

'Vrees niet' is het lied
bestemd voor elke mens op aarde.
Kijk omhoog
en hoor het ruisen in de bomen.
Zie hoe knop en twijg erop vertrouwt.
Leef maar met de glans
van hoop en van ontroering in de ogen.
'Vrees niet'
is het eerste en het laatste woord.
Zeg en zing het voort.

Kris Gelaude